

[S. Munk.]

nelse angaar, staar paa et meget højt Stade, og at dette har været Aarsag til, at Danmark er i Stand til i saa høj Grad, som Tilfældet er, at konkurrere med Udlandet. Personlig nærer jeg den samme Opfattelse, men jeg vil dog sige, at der i Efterkrigstiden er foregaaet en saadan Forandring, at det i nogen Grad er gaaet ud over de unge Menneskers Uddannelse. Til Krigens Begyndelse var den alsidige Uddannelse vore Haandværks, vore Erhvervs store Styrke i Konkurrencen, og de unge Mennesker, der endnu til den Tid kunde vandre til Udlandet, havde let ved at finde Beskæftigelse derude. Man var, specielt i Tyskland, fuldkommen paa det rene med, at en faglært Svend fra Danmark var udlært til Fuldkommenhed i sit Fag, og man gav ham gerne Beskæftigelse. Det er ogsaa for at opretholde denne Standard, den højtærede Minister nu har fremsat nærværende Lovforslag om Lærlingeforholdene, iigesom det var af samme Aarsag, at vi i 1921, umiddelbart efter Krigens Slutning, fik Lærlinge-loven, den, vi lever under i Dag, og som der senere er stillet forskellige Forslag til Ændring i.

Jeg synes, at de ærede Medlemmer af Oppositionspartierne gør sig skyldige i en meget stor Fejltagelse og Fejlvurdering, naar de gaar imod adskillige af dette Lovforslags fundamentale Bestemmelser, som netop er indsat i Lovforslaget af Hensyn til de meget forandrede Forhold, der eksisterer nu i Sammenligning med Førkrigstiden. Allerede under Krigen, men navnlig efter Krigen, foregik der — og der foregaar for øvrigt fremdeles — en vældig Udvikling i teknisk Henseende. Rationaliseringen sattes ind til Afløsning af de mere haandværksmæssige Metoder, der forefandtes tidligere. Det skal vi maaske ikke beklage os over, men vi maa paa den anden Side ved Indførelsen af disse moderne Produktionsmetoder med den meget stærke Udspecialisering passe paa, at vi ikke forsømmer at give den opvoksende Slægt den fornødne Uddannelse, der for dem er en Ballast for hele Livet og sætter dem i Stand til at skaffe Udkommet til dem og deres, og ligeledes samfundsmæssigt set er med til, at vi kan opretholde den høje Standard, som den danske Produktion rent kvalitetsmæssigt har. Der er sket en ganske kolossal Udvikling paa dette Omraade, og de ændrede Forhold kræver ogsaa ændrede Bestemmelser, ikke mindst angaaende det, der her er Tale om.

I det store og hele finder jeg det fore-

liggende Lovforslag fortrinligt, og jeg skal kun opholde mig ved ganske enkelte Punkter i det, da den ærede Ordfører for det Parti, jeg tilhører, det ærede Medlem Hr. Schrøder, paa en udmærket Maade har givet Udtryk for det Syn paa dette Lovforslag, som jeg ogsaa har.

For det første hilser jeg med Glæde Bestemmelsen i § 21 angaaende Oprettelsen af Lærlingenævn. Jeg tror netop, at et Nævn, sammensat af saavel Arbejdsgivere som Arbejdere, vil have den allerbedste Betingelse for at kunne bedømme Forholdene rigtigt, og jeg kan ikke begribe, at man fra Oppositionspartiernes Side øver Modstand mod Nævnets Oprettelse; thi ingen skulde dog bedre være i Stand til at udtale sig om og bedømme Lærlingeforholdet end de Arbejdsgivere og Arbejdere, der er beskæftiget i den paagældende Branche.

For øvrigt tror jeg nu heller ikke, at den samme Opfattelse gør sig gældende blandt Arbejdsgiverne, og jeg skal her henvise til, at vi gennem nogle Aar indenfor Jernindustrien, som dog er en ret stor Gruppe, har haft et saadant Lærlingenævn eller Lærlingeudvalg, sammensat nogenlunde paa samme Maade som skitseret i det foreliggende Lovforslag. Udvalget er netop nedsat, fordi begge Parter indenfor Jernindustrien var klar over, at med den hastige Udvikling indenfor Industrien skulde der passes paa. Heller ikke Arbejdsgiverne kunde være tjent med, at man fik en Mængde unge Mennesker uddannet, der, saa snart de var udlært og blev anvist Arbejde hos en anden Arbejdsgiver, var fuldkommen ude af Stand til at udføre Arbejdet paa en tilfredsstillende Maade; Arbejdsgiverne er meget vel klar over, at den manglende Uddannelse betyder en samfundsmæssig Fare, og at der ved alle Specialvirksomheder skal passes særlig paa.

Det nævnte Udvalg har undersøgt en Mængde Klager over mangelfuld Lærlingeuddannelse, baade i Provinsen og i København, og har mange Steder været enigt om at søge hindret, at man paa saadanne Arbejdssteder fik Ret til at udदानne Lærlinge. Vi skylder i høj Grad den højtærede Socialminister Tak for den Forstaaelse, han paa dette Omraade har udvist overfor Udvalgets Arbejde, og jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at vi ogsaa kan frembære denne Tak paa de Arbejdsgiveres Vegne, der har deltaget i disse Forhandlinger.

Til at løse denne Opgave vil et Lærlingenævn være vel egnet, og dette Nævns Tilsyn i Forbindelse med det foreliggende